

De [em]M[er] loopt over!

VN-verdrag, een zelfopgelegde ambitie

Het begon met de Verklaring van Salamanca in 1994. Al bijna twintig jaar wordt in Vlaanderen gediscussieerd over inclusief onderwijs. Aan de basis van het niet slagen ligt het ontbreken van middelen, zorg voor de leerlingen, draagkracht van schoolteams en professionalisering. Dat is overduidelijk.

Het Vlaams Parlement stemde op 30 april 2009 unaniem in met het VN-verdrag over de rechten van personen met een handicap. Daarmee toonde Vlaanderen zijn ambitie en verplichtte het zichzelf om stappen te zetten voor meer inclusief onderwijs. Het M-decreet dat nu in het Vlaams Parlement ter goedkeuring voorligt, volgt uit de instemming met dat VN-verdrag.

Professionalisering, een verplichting

Het VN-verdrag bevat ook de verplichting om te zorgen voor de opleiding van leraren. In de Salamancaverklaring van 1994 stond trouwens al dat de overheid opleidingsprogramma's voor leerkrachten moet verzekeren om tegemoet te komen aan de onderwijsbehoeften van kinderen in het gewoon onderwijs. Het is dus de volle verantwoordelijkheid van het Vlaams Parlement om het kader te voorzien om die opleidingsprogramma's mogelijk te maken. Als dat kader om financiële redenen klein wordt gehouden, dan vraagt het Vlaams Parlement het onmogelijke aan de scholen en hun personeelsleden. Met nefaste gevolgen voor de betrokken leraren, de kinderen en jongeren.

Duidelijk standpunt van het COV

In de talloze debatten en onderhandelingen legde het COV de nadruk op

het reëel risico van overbevraging, de vraag naar middelen en de concrete nood aan een plan van competentie-ontwikkeling. Ook het standpunt van het COV in het protocol na het afsluiten van de onderhandelingen van het M-decreet was duidelijk. In het buitengewoon onderwijs vraagt de omvorming van T1 en T8 naar basisaanbod een ruimere pedagogische aanpak. Bij de start moeten personeelsleden klaar staan om de nieuwe instroom van de leerlingen te begeleiden. Dit vraagt een verwerken van bijkomende expertise of een interne verschuiving van expertise van personeelsleden. Ook in het gewoon onderwijs moet de professionalisering nog voorzien worden. Wil de overheid slagen in haar ambities dan zal zij daar rekening moeten mee houden. Geen concrete realisatie van het VN-verdrag zonder competentie-ontwikkeling!

Leerzorg, meer dan toegang creëren

De voorbije weken hield de Commissie voor Onderwijs en Gelijke kansen hoorzittingen. De vraag naar professionalisering was een prominent thema. Het COV en andere vakbonden, koepels, voren tegenstanders verdedigden de pertinente en gerechtvaardigde vraag naar professionalisering als voorwaarde voor de invoering van het M-decreet. De

toegang creëren voor leerlingen met meer zorg, komt niet tegemoet aan het doel om leerlingen h-echte leer-kansen te geven. Er is meer nodig. Leer-kansen hebben vooral te maken met wat het onderwijspersoneel werkelijk kan realiseren.

Gebroken belofte

Het is duidelijk. De Vlaamse regering komt zijn beloftes niet na. Het beloofde korps van 109 begeleiders voor competentie-ontwikkeling blijkt ondertussen flink in aantal te slinken. Werkingsmiddelen ontbreken. Nog niet alle aanwervingen zijn gebeurd. Het professionaliserings-traject tot op het niveau van het werkveld is nog niet uitgetekend. Het M-decreet op 1 september 2014 invoeren is onmogelijk. De vraag blijft of een jaar uitstel voldoende zal zijn om de zwakke aanpak weg te werken. Het respectloze antwoord van minister Pascal Smet waarbij hij de verantwoordelijkheid voor competentie-ontwikkeling afschoof op het veld is een kaakslag voor het onderwijzend personeel. Vlaamse regering, jullie zijn verantwoordelijk voor het concrete resultaat. Met woorden koop je geen daden. Voor de onderwijsteams is het voorlopig onmogelijk de ambities waar te maken! De maat is vol. De [em]M[er] loopt over! ■

Voor de onderwijsteams is het vandaag onmogelijk de ambities van het M-decreet waar te maken.